

forslagets Mening, vilde der selvfølgelig ikke være Noget til Hinder for, at en saadan Tydeliggjørelse fandt Sted; men Forslagsstillerne have ikke fundet det fornødent, idet det forekommer os, at det tilstrækkeligt maa fremgaa af Lovforslagets Text, at den kun tilfigter en Forandring i de i Lovforslagets Titel nævnte Paragrafer. At § 13 ikke ophæves, anser jeg virkelig for at være en Selvfølge, naar Lovforslaget kun omhandler Forandringer i §§ 11 og 12. Med Hensyn til Indholdet af § 2, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds var imod, skal jeg kun sige, at denne Bestemmelse ogsaa indeholder en forøget Fredningstid. Den nuværende Sagtlov hjemler kun en Fredningstid af 14 Dage, idet § 12 siger: „Fra Hjortenbedagen efter de i § 11 fastsatte Fredningstiders Begyndelse indtil deres Udløb skal Faldbydelse og Kjøb af de fredede Pattedyr og Fugle være forbudt“. Disse 14 Dage har man troet at burde indskrænke, idet, som det nu er, disse 14 Dage i Reglen ville være 14 Dages Forlængelse af Sagtiden i Praxis, og vil man forhindre dette, kan det kun ske ved at forkorte denne Frist. Der er her i Forslaget kun sat 2 Dage; om det er at gaa for vidt, skal jeg henstille, men en Forkortelse af denne Frist have vi under alle Omstændigheder anset for fornødent; der indeholdes i og for sig her kun en yderligere Fredningsbestemmelse. Jeg skal, som sagt, med Hensyn til de formelle Indvendinger mod Lovforslagets Text udtale, at det kun kan være Forslagsstillerne hørt, om Lovforslagets Mening kunde blive saa tydeligt og klart udtalt som muligt, og hvis det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds i den Henseende vilde være os behjælpelig, skal hans Bistand blive modtagen med al Anerkjendelse. Jeg skal forøvrigt anbefale Lovforslagets Fremme og det selvfølgelig til saa hurtig Fremme, at der kan være Udsigt til, at det kan blive til Lov i indeværende Samling.

Indevrigsministeren (Skeel): Ja, ogsaa jeg tror, at der er god Anledning til at træffe Foranstaltninger mod den i de senere Aar tiltagende Formindstelse af Wildtbestanden her i Landet, efter som det, haade efter min Erfaring og efter de mange Henvendelser, der ske til mig, om der ikke kunde foretages Noget til Beskyttelse af Wildtet, er mig ganske klart, at den finder Sted. Jeg skal derfor ganske i Almindelighed udtale Sympathi for Lovforslaget, og jeg gjør det saa meget hellere, som de Exempler paa Udryddelsen af Wildt, som vi have oplevet i den sidste Vinter, virkelig ere af en saadan Bestaafenhed, at man ikke kan Andet end nære Noellie mod den Udøvelse af Sagten, der finder Sted, idet man her og formodentlig ogsaa andre Steder, ser op-hængt i Wildtboutikerne store Kvantiteter af elendigt og forfultent Wildt, som ikke er godt stikket til Nydelse og langt mindre til at yde nogen større

Nydelse. Jeg tror derfor, der er god Anledning til Bestemmelser for at frede om de Nester af Wildt, kunde jeg gjerne sige, vi have, især Hare og Agerhøns, thi det er paa sine Steder kommet til, at man maa lede vidt for at finde et Exemplar af disse Arter. Det er ikke Overdrivelse, det forholder sig saaledes. Med Hensyn til Fristerne, der angives i Lovforslaget, skal jeg kun udtale, at jeg tror, at Wildtet trænger til den størst mulige Beskyttelse. Jeg sympathiserer altsaa med Forslag, der gaa i Retning af at yde Beskyttelse saavidt muligt. En saadan Beskyttelse er ogsaa tilfigtet i Lovforslagets § 2. At man der netop har truffet det Rette, vil jeg ikke sige, idet man har begrænset Salgsfristen yderligere til 2 Dage istedetfor 14. Det betyder dog ikke, som den ærede Forslagsstiller sagde, en tilsvarende Forkortelse eller Forlængelse af Fredningstiden, enten man sætter 2 eller 14 Dage. Der er ikke noget Forbud mod, at den, der har Wildtet, kan lade det hænge i 14 Dage. Det er kun Kjøb og Salg, der er forbudt, og det gaar altsaa væsentlig ud over Wildthandlerne. At det kan have nogen Betydning med Hensyn til, hvor meget Wildt der bliver skudt, er uregelmæssigt; det har nogen Betydning i Retning af Fredning, om end ikke saa stor, som det ærede Medlem synes at antage. Men det er klart, at, naar en Wildthandler veed, at han ikke maa sælge Wildt mere end 2 Dage, efterat Fredningstiden er udløbet, skaffer han sig ikke en større Beholdning, end han kan blive af med, Nester maa han enten forære bort, eller selv spise eller paa anden Maade blive af med. Han maa ialtsaa ikke sælge det. I den Henseende har Tidbestemmelsen nogen Betydning; men det er et Punkt, hvor jeg tror, man let kan komme overens om en Modifikation i Bestemmelsen her eller, om det skulde være, beholde den gamle. Noget Anledning til at lade § 2 helt falde bort, forekommer der mig dog ikke at være. Jeg vil i alt Fald være stemt for en noget kortere Tid end 14 Dage, idet den længere Tid, hvori Wildthandleren faar Leilighed til at afsætte Wildtet, gjør, at der netop mod Slutningen af Fredningstiden bliver samlet en usforholdsmæssig Mængde Wildt hos ham, og det altsaa paa en Tid, hvor man nærmer sig det Tidspunkt, da man anser Udøvelsen af Sagten for skadelig. Men jeg er enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimsted) i, at, hvis man vil beholde § 2, maatte der vistnok foregaa nogen Forandring i den, som iøvrigt overmaade let lader sig tilvejebringe. Det er mig nemlig ikke klart, om ikke Straffen for Overtrædelsen af Forbudet i Sagtlovens § 12 ellers falder bort, om det ikke forholder sig saaledes, at den ikke kan faae Anvendelse paa Bestemmelsen i Lovforslagets § 2, idet der nemlig i § 12 staar: „Overtrædelse af dette Forbud“; men dette Forbud er forskjelligt fra det, som staar i Lovfor-